സ്ഥിതി കാരണമായിട്ടുള്ളതു് എന്നും പകൽവെളിച്ചംപോലെ പ്രകടമാണു്.

ഇത്തരം അടിസ്ഥാനകാര്യങ്ങളെപ്പററി ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കാൻ കളമൊരുക്കമെങ്കിൽ, നെഹ്റു ശതാബ്ദി ആഘോഷം നിഷ്പ്രയോജനമാവുകയില്ല.

(18 ആഗസ്റ്റ്, 1987)

17. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ നാൽപതാം വാർഷികം

'ഇന്ത്യയ്ക്ക കഠിനമായ രോഗമാണു്; മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും. ചില ആളുകൾ സമ്പന്നരായപ്പോൾ, മററുള്ളവരിൽ ചുമത്തപ്പെട്ട ഭാരം അവരെ ചതച്ചുകളയുമെന്ന നിലയിലെത്തി. ഈ സ്ഥിതിയുടെ ഭയങ്കരമായ ഒരു ഓർമക്കുറിപ്പു് എന്നവണ്ണം ക്ഷാമവും വന്നു.' 1944–ാമാണ്ടിൻെറ അവസാനത്തിൽ ജയിലിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു എഴുതിയ ഈ വരികൾ, (ഡിസ്കവറി ഓഫ് ഇന്ത്യ, പേജ് 495) സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ നാല്പതാം വാർഷികവും ജവാഹർലാൽ നെഹ്റുവിൻെറ ജന്മശതാബ്ദിയും രാഷ്ട്രം ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ, ഭീഷണമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുകയാണോ?

സർക്കാർധാന്യപ്പുരകളിൽ വേണ്ടത്ര ധാന്യശേഖരമുണ്ടു് എന്നു് പ്രധാനമന്ത്രി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉള്ള ധാന്യം ജനങ്ങൾക്കു് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു്, ന്യായവില ഷോപ്പുകളുടേതായ ഒരു ശൃംഖല നാട്ടിൽ നിലവിലുണ്ടു്. മുമ്പു് ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു എഴുതുമ്പോൾ, ഈ വിതരണശൃംഖല ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. റേഷനിങ് സമ്പ്രദായം അന്നു് ചിലേടങ്ങളിൽ, ചിലേടങ്ങളിൽ മാത്രം നടപ്പിൽ വരുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നു് ശരാശരി ഇന്ത്യക്കാരൻെറ അസ്തിത്വത്തിൻ്റെ (ഞാൻ ഉണ്ടു് എന്ന ബോധത്തിനു്) ഏററവും വലിയ സാക്ഷ്യപത്രം റേഷൻകാർഡാണെന്ന നില വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ സർക്കാർധാന്യപ്പുരകളിലെ ധാന്യം കുറെയെങ്കിലും ആവശ്യക്കാർക്കു കിട്ടുമെന്നതിൽ ആർക്കും സംശയമില്ല. ഈ ധാന്യം പോരാതെ വന്നാൽ, മറുനാടുകളിൽനിന്നു് ആവശ്യമുള്ളത്ര ഭക്ഷ്യധാന്യം ഇറക്കുമതിയായി നേടാനും നമ്മുടെ സർക്കാരിനു കഴിവുണ്ടു്; മനസ്സും ഉണ്ടാവും.

പക്ഷേ, വെള്ളത്തിൻെറ കാര്യമോ? അഞ്ചു്, ആറു് വർഷങ്ങളായി കാലവർഷം നമ്മെ ചതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഈയാണ്ടിലും സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമല്ലെന്നതാണു് ഇതുവരെയുള്ള അനുഭവം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൻെറ വടക്കുകിഴക്കു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൻെറ വാർത്തകളാണു് ഇപ്പോൾ കിട്ടുന്നതു്. അതേസമയം, കർക്കിടകം അവസാനിക്കുമ്പോഴേക്കു്, കേരളത്തിൽ കിട്ടേണ്ട കാലവർഷത്തിൻെറ പകുതിയോളമേ കിട്ടുകയുണ്ടായുള്ളൂ. കാടുകളിലും മലകളിലും മഴ കുറഞ്ഞതിനാൽ അണക്കെട്ടുകളിൽ ജലപ്പരപ്പു് വളരെ താഴ്ന്നുപോയിരിക്കുന്നു. നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽ ടാങ്കറുകളിലും ലോറികളിലും കുടിവെള്ളം എത്തിച്ചുവരുന്നതായി റിപ്പോർട്ടുകളുണ്ടു്. വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണം തകരാറിലായിരിക്കുന്നു. 'ലോഡ് ഷെഡ്ഡിങ്' എന്നതു് മലയാളത്തിലെ ഒരു നിത്യോപയോഗശൈലി ആയിത്തീരുകയാണു്. വിദ്യുച്ഛക്തി ദുർലഭമാകുന്നതോടൊപ്പം,

വെള്ളവും വായുവും വെളിച്ചവും അലഭ്യങ്ങൾതന്നെ ആയിത്തീരും; വ്യവസായങ്ങൾ നിശ്ചലങ്ങളാവും; സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ തകർന്നുപോകും.

എന്തുകൊണ്ട് മഴ പെയ്യുന്നില്ല, അല്ലെങ്കിൽ കണക്കിലേറെ പെയ്യുന്നു? 'പ്രകൃതി സന്തുലനം നഷ്ടപ്പെടുന്നതുമൂലം' എന്നതു് അവ്യക്തമായ ഒരു വിശദീകരണമേ ആവുന്നുള്ളു. കാലവർഷത്തെപ്പററി അന്താരാഷ്ട്രീയ—അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിപുലമായ ഒരു പഠനം 1979—ൽ നടത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി. 'മോണെക്സ്' (മൺസൂൺ എക്സ്പീരിമെൻറ്) എന്ന പേരിൽ നടന്ന ഈ പഠനങ്ങൾ, ഭൂമദ്ധ്യരേഖയുടെ കുറുകെ, തെക്കുപടിഞ്ഞാറുനിന്നു് വടക്കുകിഴക്കോട്ടും വടക്കു കിഴക്കുനിന്നു് തെക്കുപടിഞ്ഞാറോട്ടും നിശ്ചിത കാലങ്ങളിൽ വീശുന്ന 'മൺസൂൺ' കാററുകളെ—ഇവയാണു് യഥാക്രമം നമ്മുടെ കാലവർഷത്തിനും തുലാവർഷത്തിനും കാരണമാകുന്നതു്—പററി പല വസ്തുതകളും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും ചില ആണ്ടുകളിൽ ഇവ പരാജയപ്പെടുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു് എന്നു് ഇനിയും തിട്ടമായി അറിവായിട്ടില്ല; അതിനാൽ, ഈ പരാജയങ്ങളെ തടഞ്ഞു്, യഥാകാലം വേണ്ട ഇടത്തു് മഴ പെയ്യിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ല.

എന്നാൽ, മണ്ണിൽ വീണ മഴവെള്ളം എങ്ങനെ സംരക്ഷിക്കാമെന്നതു സംബന്ധിച്ച് നിശ്ചിതമായ വിജ്ഞാനം ഇന്നു നമുക്കുണ്ടു്. ഈ വിജ്ഞാനം ആരും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്നതാണു് പരിതാപകരമായ പരമാർത്ഥം. കേരളത്തിൽ ഈയാണ്ടു പെയ്ത മഴവെള്ളത്തിൽ വലിയ ഒരു ഭാഗം സംഭരിച്ചുവെക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, വരുന്ന വേനലിൽ പോലും കുടിനീർ നമുക്കു് ഒരു പ്രശ്നമാകുമായിരുന്നില്ല. ചിറകളിലും ഏരികളിലും കുളങ്ങളിലും സംഭരിച്ചും, വരമ്പിട്ടു തടഞ്ഞുനിർത്തിയും മഴവെള്ളത്തിലൊരു പങ്കു് മണ്ണിനടിയിലും മുകളിലും ആയി ശേഖരിക്കുന്ന പഴയ നല്ല സമ്പ്രദായം നാം ബുദ്ധിമോശം നിമിത്തം കൈവിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. കുടിനീർ പ്രശ്നത്തിനു് എൻജിനീയർമാരുടെയും കോൺട്രാക്ടർമാരുടെയും പരിഹാരങ്ങളാണ കൂററൻ അണക്കെട്ടുകളും കുഴൽക്കിണറുകളും. എൻജിനീയർമാരുടെ തൊഴിൽ പ്രശ്നവും കോൺട്രാക്ടർമാരുടെ സമ്പാദ്യ പ്രശ്നവും പരിഹരിക്കാനല്ലാതെ, കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ജലപ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ വലിയ അണക്കെട്ടുകളും കുഴൽക്കിണറുകളും പര്യാപ്തങ്ങളല്ലെന്നു് സർക്കാരിനൊഴികെ മററെല്ലാവർക്കും ഇതിനകം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടു്.

കേരളത്തിലെ ജലപ്രശ്നം എത്രയോ നിസ്സാരമാണു്. മററു ചില സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ക്രൂരമായ ജലപ്രശ്നത്തിനു മുന്നിൽ, തമിഴ്‌നാട്ടിലെയോ രാജസ്ഥാനിലെയോ ഗുജറാത്തിലെയോ വരൾച്ചയെപ്പററി, കേരളത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു സങ്കല്പിക്കുകതന്നെ പ്രയാസമാകുന്നു.

വരൾച്ച തൊഴിലില്ലായ്മയിലേക്കും തൊഴിലില്ലായ്മ ക്ഷാമത്തിലേക്കും നയിക്കുമെന്നതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. 'യുദ്ധകാല—അടിസ്ഥാനത്തിൽ' വരൾച്ചയെ നേരിടണമെന്ന ആഹ്വാനം രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുടെ നേതാക്കളിൽനിന്നു് ഉയർന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. എന്താണു് ഈ 'യുദ്ധകാല—അടിസ്ഥാനം?' ശരിയായ വൗച്ചർ, യൂട്ടിലൈസേഷൻ സർട്ടിഫിക്കററ് മുതലായ രേഖകളില്ലാതെ, സാധാരണ ഗതിയിൽ സർക്കാർ ചെലവിനു മീതെയുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഗണ്യമാക്കാതെ, പൊതുപ്പണം വാരിക്കോരി ചെലവാക്കണമെന്നു മാത്രമാണു് 'യുദ്ധകാല—അടിസ്ഥാനത്തെ'പ്പററി പറയുന്നവർ അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

യുദ്ധകാലത്തു് ഏതു രാഷ്ട്രത്തിനും ഒരേ ഒരു ലക്ഷ്യമേ ഉണ്ടാവൂ—വിജയം. ഈ മഹാ ലക്ഷ്യത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കണം മററു ലക്ഷ്യങ്ങളെ

ല്ലാം. അതുപോലെ, വരൾച്ച—ക്ഷാമ പരിസ്ഥിതിയിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട മഹത്തായ ലക്ഷ്യം എന്താണ്?

'ചില ആളുകൾ സമ്പന്നരായപ്പോൾ, മററുള്ളവരിൽ ചുമത്തപ്പെട്ട ഭാരം അവരെ ചതച്ചുകളയുമെന്ന നിലയിലെത്തി' എന്ന് ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു വിവരിച്ചതുതന്നെയാണ് ഇന്നും ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥിതി. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ശാശ്വതമായ പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗമെന്ന നിലയിലാണ് വിദേശീയഭരണത്തിനെതിരെ ദീർഘവും ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠവുമായ സമരത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനകോടികൾ തങ്ങളുടെ സർവസ്വവും ബലിയർപ്പിച്ചത്. ചില ആളുകൾ സമ്പന്നരാകുമ്പോൾ, ബഹുഭൂരിപക്ഷം ഭാരം വഹിച്ചു ചതഞ്ഞുപോകുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക് പരിഹാരം കാണുകയാവണമായിരുന്നു സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ മഹത്തായ ലക്ഷ്യം.

നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു നാം കൂടുതൽകൂടുതൽ അകന്നുപോവുകയാണ്. ദാരിദ്ര്യം പങ്കുവെക്കുവാനുള്ള സന്ദേശം, തീർച്ചയായും, മഹാത്മാഗാന്ധി നമുക്ക നൽകുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, തന്റെ പൈതൃകം ആർ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് മഹാത്മാഗാന്ധി ആശിച്ചുവോ, ആ ജവാഹർലാൽ നെഹ്റുവിനു 'ദാരിദ്ര്യം പങ്കിടുക' കാമ്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യമായി തോന്നിയില്ല. ജനങ്ങൾക്ക പങ്കിടുന്നത് ദാരിദ്ര്യമായിരിക്കരുത്, സമ്പത്തായിരിക്കണം എന്ന് നെഹ്റു ആഗ്രഹിച്ചു. സമ്പത്തു നിർമിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം ആസൂത്രണത്തിന്റെ മാർഗം കൈക്കൊള്ളുകയുംചെയ്തു.

എന്നിട്ടെന്തുണ്ടായി? ഒരു സമ്പന്ന രാഷ്ട്രമായി മാറുന്നതിനുള്ള ശ്രമം ഇന്ത്യയിൽ വിജയിച്ചില്ലെന്നു തീർത്തു പറയുക പ്രയാസമാണ്. അതേസമയം, ചില ആളുകൾ കൂടുതൽ സമ്പന്നരായി; ബഹുഭൂരിപക്ഷം കൂടുതൽ ദാരിദ്ര്യത്തിലാഴ്ന്നു പോവുകയുംചെയ്തു. ഒരാണ്ടിലെപ്പോലും പ്രകൃതികോപത്തെ അതിജീവിക്കാനുള്ള കഴിവ് ബഹുജനങ്ങൾക്ക നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവസാനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നാല്പതാം വാർഷികം നാമാഘോഷിക്കുന്നത് ഒരു ക്ഷാമവിളംബരത്തോടെയാണെന്ന നില വന്നു. (ഓണാഘോഷം നടത്തേണ്ടതില്ല എന്ന കേരളസർക്കാരിന്റെ ഈയാണ്ടിലെ തീരുമാനം ഒരു ക്ഷാമവിളംബരമല്ലെങ്കിൽ മറെറന്താണ്?')

കൂടുതൽ സമ്പന്നരാവുന്നതിന് ഏതു ഹീനമാർഗവും അവലംബിക്കാമെന്നത് 'ചില ആളുകളുടെ' വിശ്വാസപ്രമാണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതല്ലേ രാജ്യരക്ഷച്ചെലവുകളോടനുബന്ധിച്ച് പാർലമെന്റിലും പുറത്തും കൊടുങ്കാററ് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനേകം അപവാദങ്ങളുടെ സാരസംഗ്രഹം?

'ഇന്ത്യയ്ക്കു കഠിനമായ രോഗമാണ്; മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും' എന്ന് ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു നാല്പത്തിമൂന്നു വർഷംമുമ്പ് എഴുതി. ഈ രോഗം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഈ നാല്പതു വർഷങ്ങളിൽ ഏറുകയല്ലാതെ കുറഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല.

അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങളെപ്പററി ആഴത്തിൽ പുനർവിചിന്തനത്തിനു നാം തയ്യാറാകുമോ? ഈ വിചിന്തനത്തിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന നിഗമനം ഏതായാലും, അതു് പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിന് നമുക്ക കഴിവുണ്ടാകുമോ? സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലത്തു് നമ്മുടെ ജനത പ്രദർശിപ്പിച്ച ധീരോദാത്തതയും ത്യാഗബുദ്ധിയും സമർപ്പണമനഃസ്ഥിതിയും നാം വീണ്ടെടുക്കുമോ?

ഇതൊന്നും ഉണ്ടാവുന്നില്ലെങ്കിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നാല്പതാം വാർഷികത്തിനും നെഹ്റു ശതവാർഷികത്തിനും, അർത്ഥശൂന്യമായ ഒരു ചടങ്ങെന്നനിലയിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു പ്രാധാന്യവുംഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

(12 ആഗസ്റ്റ്, 1987)